

Бракът е нещо много сериозно, не е нещо, което става ей-така, а получава ипостас в Църквата, която е мястото за общуване между хората, на реалното единодушие и преди всичко в нея приемаме Божието благословение, за да укрепим нашите сили. Тайнството Брак и всяко Тайнство, което се извършва в Църквата, е не просто формално, а реално свещенодействие; думите, които се изричат, са реални съществени и това е реалност. Когато се ръкополага някой свещеник, ние не му казваме: пожелаваме ти да станеш свещеник! И може и да не станеш!, а той става свещеник. Когато казваме Кръщава се Божият раб, тогава едно дете става християнче, което означава, че човекът вече е кръстен, християнин е и от неговото сърце и ипостас излизат демоничните енергии, той съблича вехтия човек, облича се в Христос, сърцето му се облича с Божията благодат, става едно с Христос. Както когато се причастяваме, не вземаме просто парченце хляб и вино, а ставаме едно с Христос. Също когато се женим, това означава, че приемаме благодатта на Светия Дух, която обединява двамата човека. Тоест това е нещо, което хората имат в своите ръце, което се активира, нещо, което Бог им дава чрез Църквата и се активира, за да може Тайнството да действа, да укрепи, покрие и даде сила на този човек.

Сещам се, че в Неа Скити на Света Гора, къде живяхме, ни посетиха трима-четирима евреи. Един от тях имаше нещо особено върху себе си. Когато го попитахме, той ни каза, че е на 27 години, но като малък бил православен християнин. Какво станало обаче? Майка му била кипърка, тя се оженила за евреин и когато той се родил, тя го кръстила, но когато бил на две години, се развела и напуснала мъжа и детето си. Тоест той не бил виждал майка си, но знаел, че бил син на християнка, че бил кръстен, но бил редови евреин— ходил в синагогата, не вярвал в Христос, нито гръцки знаел. Но понеже беше кръстен, имаше благодат върху себе си. Това е, как да го кажем, малко както тайните на професията, тоест, както обученият полицаи може да разбере, че някой е престъпник, или друг е лъжец или крадец, личи си, така и монасите разбират някои неща и тук си личеше.

Тоест Божията благодат, благодатта на Светия Дух е нещо, което съществува, променя човека и това е несъмнено и доказано. Хората, които имат връзка с Църквата, имат нещо върху себе си, друго излъчване, което не е фалшиво, ако човек тръгне да се

преструва, ще се превърне в зрелище, не е възможно, не можеш да се преструваш, защото ще ставаш нещо неестествено. Тази благодат обаче съществува, която е нещо различно, т.е. съществува една реалност, връзка, реално присъствие, нещо, което действително се дава на човека.

Свещеникът благославя с кръста венците и самите младоженците по време на Тайнството, за да покаже, че, първо, тази връзка се основава върху Божията благодат и благословение, и второ, тя има кръстен характер. Не се женим заради сладострастието или насладата. Добре, непременно ще се ожениш, ще намериш някое лице, което те привлича от всяка гледна точка и дори телесно, това не е лошо, т.е. не можеш да се ожениш за една девойка, един човек, към който не чувстваш привличане, дори плътско привличане. Нито това трябва да бъде нещо, което да ви шокира, защото в Брака връзка на човека е всеобхватна. Това не е нещо парадоксално и странно, а трябва да има привличане. Разбира се, ако съществува само плътско привличане, тогава бракът е осъден на провал, защото е стъпил върху погрешна основа. Тоест не може да върви напред, да оцелее, защото много просто, може да има телесно единство, но няма да душевно единство с другия човек. Ако не комуникираш душевно с другия, тогава другите неща нищо не означават. Телесната връзка не нещо особено, нито помага. Дано да помага, и друг път съм ви казвал, бих бил щастлив, ако плътското единство на хората помагаше, да им помага да имат душевно единство, поне щяхме да се избавим от много терзания, щяха да бъдат обични, щастливи, съединени, изобщо нямаше да се разделят, но човек вижда, че нещата не стоят така.

Брачната връзка е кръстна връзка, връзка, която се основава върху Божието благословение и предполага човек да разбере, че влиза в една връзка, което означава себепревъзможване, превъзможване на егото, за да може да общува с другия човек. Той трябва да освети себе си, самата връзка, другия човек, да опразни себе си, за да се отдаде на другия човек, а не да го завладее, както казваме, ще те завладее! Ама, за Бога, това напомня за войните на Артаксерск, който искал да завладее Гърция! И само това, че слушаме някакви такива думи, ни ужасява. Какво означава да ме завладееш? Тоест ще ме унищожиш? Бог не казва, че ще ни завладее, Той ни оживотвори, дал ни е Себе Си като храна, дал ни Своето Тяло и Кръв да Го изядем, изпием, да Го приемем в нас, за да живеем. Това е любовта, да дадеш себе си на другия, за да може другия да живее чрез тебе. Както Христос направил. Аз дойдох, за да имат живот, и живот в изобилие. Аз дойдох в света, за да ви дам Себе Си като храна и питие да живеете, и не просто да живеете, а да имат живот в изобилие. Да преливате от живот, това е любовта. Това е Кръстът на Христос, това е кръстната връзка, която човек има с другия, където се научава коя е почвата, върху която стъпва, за да гради тази своя връзка. Тогава човек може да почувства, че напредва по свещен начин, другия човек е свещен, тялото на другия е свещено, не е нещо случайно.

Вчера имаше конференция в Лимасол, посветена на биомедицинска етика, имаше един много уважаван преподавател, който говореше именно за това как лекарят трябва да гледа на другия човек като на нещо свещено, както и на неговото тяло и положение. Не можеш да отидеш и да му вдигнеш чаршафа, а той да е гол отдолу и да има 50 студента наоколо или посетители. Той трябва да се научи да уважава пациентите, когато е нужно да прегледа някой, да открива онази част, която трябва да прегледа, а не да сваля всичко и човек да остане както майка го е родила. Е, другият човек се срамува. На лекаря ще му хареса ли да му направят същото? Да го сложим на леглото и да видим

дали ще му хареса, да извикаме и пет-шест съседа. . Тоест дори да си лекар, е необходимо да имаш чувство за сакралността на човека. Да ви кажа нещо от погребенията: когато почине свещеник, дори християнин, но говорим за свещениците, когато сменят дрехите върху тялото на свещеника и го подготвят за погребението, това трябва да го направят свещеници, не е позволено някой друг, като и при монасите. В Евхология пише, че не е позволено да се гледа голо тялото на монаха. Когато се наложи да смениш дрехите, трябва да направиш това вежливо, по описания в последованието начин, а не целия да го откриваш. Не защото голото тяло е лошо, не е лошо, Бог така ни е създал, но нашите страсти са зли; тялото не е зло, нито имаме членове на тялото, които са греховни, а други да са свети. Всички членове на човека са свети, целият човек се кръщава, приемаме Христовото Тяло и Кръв и целият човек се освещава. Господ умрял на Кръста гол за целия свят, за да покаже Своего пълно смирение, че за нас е претърпял всичко, не Го досрамяло да бъде гол на Кръста и да умре за света. Човек може да прави това за себе си, но не можем да го прилага спрямо другия човек, дори да си лекар, дори това, което е пред тебе, да е труп, един мъртвец. Не можеш да се отнасяш към тялото на другия по неблагоговееен начин. Също така, когато някой свещеник умре, му обличат свещеническите одежди, и ние, монасите, също пазим одеждите, с които сме дали обет на Христос – нашата схима, че ще останем верни до смърт за Христовата любов. Пазим ги за часа на смъртта. Подготвяме се, нашите погребални дрехи си готови. Сещате ли се, деца, че нашите баби също ги пазеха? Сварихте ли такива баби? Какво пазеха? Сещате ли се какво пазеха? Брачната рокля, не бялата, а тази, която носили на следващия ден след сватбата, защото тогава сватбата продължавала много дни. Тогава не всичко приключвало с това да получиш пликчето с пари, и на другия ден да младоженците да се „трепят“, тъй като тъщите броили парите и гледат колко дал единият и колко дал другият. Наскоро имаше един развод и причината да се стигне дотам беше, че на другия ден след сватбата, когато броили парите, от едната страна казали: повече пари са дали нашите познати! Не, нашите познати! – отговорили от другата. Така започнала разпратата и за една седмица бракът се разтурил.

Хората пазили своята брачната рокля, която носила на другия ден след сватбата, носели я в гроба си и заедно с нея вземали и брачните венци. Тоест това, с което били увенчавани, го вземали със себе си, за да покажат верността, сакралността, сериозното отношение, което имали към Брака и това било нещо много свещено за тях. Сега се сещам и сякаш гледам баба ми пред себе си, която, когато остаря, отвори големия скрин, което прекръстваше преди да го отвори, не го отваряше ей-така, трак! и да го отвори. Там държеше всички драгоценни неща, които пазеше и скринът ухаеше. Тя извади роклята, една синя рокля и каза: това е роклята, която ще ми облечете, когато умра! Тя я пазеше, облече я да види дали й става и дали е нужно да я поправи, за да не се затруднят в сетния час, извика шивачка да я провери, да бъде готова, венците, всичко. Колко хубава връзка, деца, тоест колко човешко. . .

Когато всичко се гради върху Божието благословение, тогава човекът има здрав етос и по отношение на това какво прави и какво говори на другия човек. Мисля, че правилното отношение и познаване на Тайнство Брак е най-доброто нещо, което човек може да направи, за да укрепи брака си. Беседите за родители също са добри, и психолозите, т.е. хората, които научават другия как да комуникира, как да ти отговори, как да му отговориш, какво да говориш. За съжаление, това е нужно и е трагично да се налага да

ходим при специалисти да се научим да говорим на жена си, на мъжа си, да знаем какво ще кажем и как ще отговорим, когато си отидем вкъщи, и плащаме 500 лири за шестмесечен course, както се нарича. Сещам се за една баба, която дойде в храма и каза:

- Тук ли е попът?

- Не. Няма го!

- Anyway (както и да е) ще дойда друг път!

Това беше толкова смешно.

И тъй, шестмесечен курс, за да се научат да комуникират. Това е съвременният човек. Той може да говори, как се казва, с интернет, с имейли, да отиде където иска, да научи каквото иска, и да не може да общува със съпругата си, с децата си, не може. Бре, научи се първо да говориш с жена си, и след това говори и с интернет! Научи се, сине мой, първо да говориш с жена си, с децата си, научи това просто нещо, това човешко общуване, което е най-простото нещо. И след това говори и с другите. Не е забранено. Но ние не разбираме, че загубихме човека, сред суматохата, в която живеем, загубихме човека, загубихме простите човешки неща. Разбира се, когато родителят тръгва сутрин и се връща нощем и детето вече спи, той е загубил детето. Ама, кога ще видиш детето си, кога ще почувстваш това детско присъствие, да наблюдаваш как расте, от момента на раждане, след като сутрин излизаш в седем и се връщаш в осем вечерта, когато детето вече спи? Или то те чака на фотьойла, за да те види за малко и да си легне. И на сутринта пак същото. Така си загубил възможността. Защо? Защото трябва да работиш, да печелиш пари, добро нещо са парите, но когато вече си спечелил пари, две коли, акции, си загубил децата си. Разбираш, че си загубил тези важни неща. По-добре да ги нямаше другите неща, а да имаше тези сериозни и важни неща, които конституират ако не нещо друго, то човешкия живот - да не говорим за духовните неща, т.е. каква връзка имат хората с Бога. Поне да станем човеци, ако не нещо друго. За съжаление, дивацината вече не е симптом на дивите племена, които живеят в джунглата, ако са останали такива. Тя вече е симптом на обществото. Трагично е, деца, най-трагичното нещо е да виждаш двама съпрузи, които не могат да общуват. За съжаление, аз живея това, когато много пъти идват съпрузи, които имат такива проблеми. Казваш им, добре, деца, толкова е просто да комуникирате! – а отсреща нищо, при най-малкото нещо се получава взрив. Това е болно състояние, където не се вижда края, тоест какво да изцериш. Човек стои, наблюдава ги и не знае къде да сложиш бинт, какво да изцериш и какво да направи. Всичко това са плодове и резултати от нашия манталитет, плащаме си за това, за съжаление, така се научихме, така са ни научили. Църквата също има вина, има голяма отговорност, защото не говореше правилно на хората за нейната истина, а се ограничаваше до информацията. Виновни сме, защото загубихме нашата същност. Аз съм най-неподходящият човек да говоря всички тези неща, монах съм, никога не се ожених, от 22 години не съм ходил на сватба, представете си колко съм неподходящ да ви говоря за тези неща, защото нямам никаква връзка с тях и идвам от Света Гора. И това, което ви казвам, го казват отците, които били подвижници, хора, които нямали връзка с тези неща. Когато четеш отците, намираш този баланс, това познаване на нещата. Защо обаче са ги знаели? Защото живеели правилно в Църквата и тогава не е нужна някаква философия да кажеш на другия как да комуникира. Това го научаваме в монашеството, не мислете, че монашеството се различава от Брака по отношение на тези неща. В манастира също се научаваме да комуникираме с другия и то чрез

послушанието, смирението, с това да кажеш на другия: Извинявай! Да разбереш, че ти грешиш, а не другият. Може да имаш право, външно да имаш право. Аз казвах това много пъти на стареца, а той ни казваше: ако бях съдия, щях да ти кажа: имаш право! Но нямаш право, дори да имаш право! Защото не третираш нещата по духовен начин. Добре, другият те е похулил, оклеветил те е, но ти приеми това по духовен начин, а не да отвърщаш на злото със зло. Не това е начинът, по който помагаш на другия. Оттук, човек поема своята отговорност и един велик светец на Църквата казва: приеми грешката върху себе си, кажи аз греша тук! Няма значение дали съгласно закона другият е този, който греши. Аз греша и поемам грешката, отговорността, научавам се да работя в себе си и така мога да общувам с другия, научавам се да превъзмогавам себе си и всички тези неща, които човек се подвизава да научи в манастира. Знаете ли колко е трудно, не е лесно, и в брака не лесно, трудно е, то е толкова трудно, както и в монашеството. Тоест да се научиш да общуваш с другия, да стоиш десет часа на бдение и другият до тебе да плюе, да хърка или да мирише. Ти не искаш и казваш: дразни ме! какво означава дразни ме? Ще седиш там.

Сещам се за един монах на Света Гора. В един от манастирите имаше много монаси, които бяха завършили спортно училище. За известно време много млади от спортната академия в Атина станаха монаси, някакви боксьори, спортисти, и гледаше някакви гиганти. В манастир имаше и един монах, милият, той беше дребничък и го сложиха по средата, а от двете му страни застанах боксьорите и го гледаха ей-така отгоре по време на бдението. Той казваше: не мога, страшно е, гледам две същества над мене, което ме превишават един път и половина! Той обаче трябваше да стои там, да се научи да превъзмога себе си, да се пречупи, да приеме другия човек, и не само да каже знаеш ли, търпя те! Това не е приемливо. Не търпя те!, а обичам те! Това е. Христос не ни е казал: понасяй врага си, а обичай врага си!

Трябва да умреш за врага си, казва Христос, да го обичаш, както себе си. Ако трябва да обичаш врага си като себе си, колко повече съпругата си, ближния си, съседа си, колегата си, брата си? Това, което обаче изглежда просто, шеговито, казваме го толкова хубаво и всички говорим за любов и такива неща, това именно е най-големият подвиг на човека: да превъзмогне себе си, но за да го направи, да не се страхува и да има този уют, трябва да надмогне смъртта и да се премахне страха от нея. За да постигне това, той трябва да вкуси безсмъртието, да вкуси, че съществува нещо отвъд тези неща, да вкуси Божията любов, която именно те освобождава. Тя ти дава усещане за безсмъртието, с което побеждаваш смъртта и вече не се страхуваш нито ако те оклеветят, нито ако те онеправдаят, нито ако те убият, нито нищо. Минаваш през всичко с пълен мир, без никакво затруднение, именно защото съществува реална свобода, която идва от правилното разглеждане на нещата, правилната връзка с Бога и най-вече присъствието и благословението на Бога.

Много хора питат днес: лошо ли е да имаме връзка? Ама разбира се, деца, когато ще ожените и искате да вземете някоя девойка, и жената- някой мъж, как да го кажем, няма да вземеш някоя кутия, да я отвориш и отвътре да изскочи една девойка, нито ще ти я изпратят по пощата, т.е. Божията воля не се открива по магически път. Непременно ще се запознаеш с другия човек, с някоя девойка, ще излезеш с нея, ще говорите, ще ядете, ще пиете, ще говорите по телефона. Сега говорят часове наред. Горко ти, ако искаш да се обадиш в къща, където има юноши. Изгорял си. Родителите трябва да пуснат друга линия, защото телефонът постоянно е зает След като говорим по една

жица и това наистина е комично. Тоест, представете си, ако махнете гласа и гледаме лицето си в едно огледало, какво правим докато говорим по телефона . . . По някой път наблюдавам хората в колите, когато говорят по телефона, сега понеже ги е страх полицията да не ги хване, е още по-смешно, тоест говорят по микрофона, който си слагат и гледаш човека да върви и да се усмихва, да размахва ръцете, да намръщва поглед, или има блажено изражение, блаженство. Тоест, ако го няма това устройство, трябва да те прегледа психиатър, нещо не върви добре. Да гледаш другия да си шофира с някаква усмивка на лицето.

Тоест вече се научихме да говорим чрез тези неща и се изразяваме чрез тях. Гледаш го да говори по телефона и дори изразява любовта си към телефона, гали го или го удря веднъж. Колко мобилни телефони са били „изстреляни“ във въздуха. Така е. Всички тези неща ни направиха безлични същества. Станахме жици, комуникираме чрез жици. Всичко чрез жици.

Искам да кажа, че наистина можем и се налага да се опознаем с другия човек. Вижте, трябва да преодолеем болните страхове, Църквата ни научава да гледаме правилно на човека до нас. В монашеството също се научаваме да гледаме на другия човек по красив и свят начин. Св. ап. Павел казва, че в Христос няма нито мъжки, нито женски пол и това означава, че превъзможваш пола, не гледаш другия, че той е един мъж, тя е една жена, а Църквата настоява и говори за личността, за името на човека. Коста, Мария, Елени, Георги, тоест човекът имаме име, не полът е този, който основно ни представлява, както казват лекарите, например отива някой болен в болницата и лекарят казва: да влиза жлъчката! Да влиза черният дроб! Да влиза слепият! Добре де, нямат ли име? Аз жлъчка ли съм? - понеже страдам от жлъчка. Не знам дали сте чували, деца, тоест лекарите питат: този какъв е? Той е жлъчка, той е камъни. Добре, това е Коста, който има проблем с жлъчката. Той е човек, който има някаква болест. Не е жлъчка, не е бял дроб, не е сърце. И тъй, другият човек не е само мъжки или женски пол, а личност, човек. Когато се научим да имаме това свещено чувство, тогава наистина можеш да излезе навън с някоя девойка, тя няма да те изяде, нито ти ще я изядеш. За Бога, трябва да се изядем, ако излезем навън?! Да се разходим, да седнем някъде да говорим, тоест не съществува ли вероятност двама човека да говорят и да няма лукавство, нещо плътско и рисково? Да, ама как човек ще даде такава сигурност, когато от малки ги научават да гледат на другия човек по този начин. Тези неща, които рекламират, и за съжаление, най-голямата гибел идва от безсрамни неща, които излъчват по телевизията, да не ви ги казвам. Ама това са скотски неща, толкова скотски, че . . . Страшно е колко се уврежда душата на човека, когато той гледа такива неща. Мисля, че този, който гледа такива порочни неща, списания и филми, се нуждае от огромен труд след това, за да преодолее тези неща и да погледне на другия човек с невинен поглед. Докато умът на чистия човек не отива там. Той е по друг начин и общува уютно с другия. Целта е да се научим да превъзможваме тези неща и да имаме уют, красива връзка, тоест не полът е този, който основни ни представлява. В Църквата тези неща се отменят, но не в смисъл, че ставаме неутрален пол. Не!; а в смисъл, че вече имаме реално общение като човеци и тези неща получават сакрален характер и достойнство. Така спокойно можем да опознаваме другия човек, като го уважаваме, обичайки го, и уважавайки другия човек, уважаваме себе си, присъствието на Бога, без да говорим разни лъжи и лъжливи обещания.

Виждате, че оброчанието става пред Бога, пред много свидетели и казваш, че наистина

искам тази девойка, да продължим напред и тя да стане моя жена. Много сериозно нещо е да кажеш, че обичам този човек! и за да го докажеш и получиш Божието благословение, го изповядваш пред всички хора, пред Бога и дори като гаранция даваш пръстените, т.е. това, което свидетелства, че наистина постъпваш сериозно. Много е важно и сериозно да помислиш какво ще кажеш на другия човек, какво обещание ще му дадеш, че аз наистина те обичам и искам да се оженим, да живеем заедно живота си!, което означава, че предшестват много други неща- зрялост, най-вече усещането, че тези наши думи са изключително важни за другия човек. За тебе може да са незначителни, но за другия те са. Нямах никакво право да си играеше с чувствата на другия човек. Да знаете, че този, който е предал други хора, ще си плати за това. Не е лесно другият да роптае заради нас, да плаче поради нас, защото ще дойде час, когато ще си платим. Не пречи, че ще го платим, трябва го платим, т.е. и ние ще се нараним, за да се научим да не нараняваме други хора. Когато в живота ни идват разни обстоятелства и хората ни раняват, тогава нека си припомним, че и ние по някой път нараняваме други хора. Много е неприятно другият да плаче заради нас. Тоест ние да ставаме причина другият да роптае, как да го кажа, другият да се нарани, макар и да не го изразява с думи. Както и е голямо благословение другият да се моли за нас. Виждате, деца, това, което правим, когато отиваме на сватба и чакаме да вземем по една почерпка, защо го правим? Защо? На нашите празници черпим с хубави сладки неща, за да се харесат на хората. Ако видим реалността, правим това, за да яде другият, да се зарадва и да ти каже да си жив и здрав! Изядох едно хубаво ядене, едно сладко, душата ми се зарадва и ти желая да си жив и здрав, детето ми!

Както се в молитвата: Развесели ни с Твоите творения. Изял си едно хубаво ядене, благодарим на Бога, Църквата ни учи да извършваме цяла „литургия“ преди да седнем да се храним. Ако отидете в манастира, там ядем за 20 минути, но се извършва цяла „литургия“ с това да ядем, да кадим и пеем; цяло промеждие е да изядеш онова ядене. И защо? защото си се нахранил, веселиш се и благославяш Бога. Както се казва в поговорката гладна мечка хоро не играе. Гладният човек не може да ти пожелае нещо хубаво, но това има метафоричен смисъл, не че ако си гладен не може, но смисълът на почерпката на сватбата е изяж това сладко да се развесели душата ти и да ми кажеш да съм жив и здрав! Този смисъл има. И аз ти нося моя дар, за да изразя огромната си любов към теб. Колко голямо значение има това, да кажеш на другия от цялата си душа да си жив и здрав, Бог да те благослови! Припомнете си, деца, всички имаме познати хора, които, когато си припомним за тях, казваме: да е жив и здрав този човек! - това ни идва отвътре и чувстваме, че от нас излиза сила, която покрива този човек, където и да се намира.

Много повече, деца, когато другият човекът бива наранен, тогава може да не те прокълне, да не роптае срещу теб, ако е църковен човек, но онази рана и болка обременява душата ти. Много тежко нещо е да нараниш другия, тежка рана е, тоест ще дойде час, когато ще си платим това нещо. Ще кажеш: Аз се покаях! Да, покаял си се, но другият е получил рана. Ти си се покаял. Бог приема покаянieto ти, но за да се възпълни твоето покаяние, за съжаление, моля се да не се случва, но така или трябва се издължим. Обикновено тези неща се връщат обратно, както и при абортите. Майката или този, който убива едно дете казва: добре, направих един аборт, изповядах се! Добре, изповядал си се, покаял си се, плакал си, но винаги съществува едно „Но“, един човек, който си е заминал от този свят, кой ще плати за това? Кой може да го замени?

Загубихме човека

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Вторник, 26 Ноември 2013 08:21

Кой ще я заплати за онази рана? Трябва да бъдем изключително сериозни. Никога да не наранявате друг човек. По-добре не казвай на другия, че не го обичаш, изчакай, остави го да чака. Не му го казвай. По-добре да не знае, макар и да те пита хиляди пъти, отколкото да му кажеш някоя дума, която не си готов да удържиш до смърт. Затова е необходимо винаги да имаме това чувство и последователност спрямо другия човек, Бога и себе си. Това е нещо, което Църквата прави чрез Тайнството Брак и нашето присъствие там показва именно колко важно е да имаш правилно отношение към другия човек. Тя не прави това тайно, а в храма, пред всички хора, свещеника, твоите родители, Бога и дори даваш гаранция, т.е. пръстенът е гаранция и залог, че наистина ще напредваш сериозно в тази връзка!{jcomments off}